

El laberint de Selene (I)

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

La dona mirava per la finestra amb desesperació. Consultava contínuament el seu rellotge, sense acabar d'assimilar correctament l'hora. Massa. Trigava massa temps.

Un cotxe va fer una frenada intensa, al carrer. Venia a gran velocitat i va aturar la seva marxa gairebé en sec. Un home en sortí corrents, sense preocupar-se per la conveniència del seu aparcament. Duia un maletí a la mà dreta.

La dona va sortir de la casa i va abordar l'home del maletí amb desesperació:

-L'he pogut tancar al cobert del pati. Déu meu, crec que té la ràbia!

-No t'amoïnis, Elena -va dir l'home del maletí-. Tu, indica'm el camí.

-Al fons, és al fons -va dir l'Elena. La seva veu tremolava i la seva mirada es va clavar als ulls de l'home-. Jo no hi puc anar, ho entens, Alfred?

-És clar -va dir ell, conciliador-. Queda't a l'entrada.

L'home del maletí va entrar com una exhalació a la casa. Per tot arreu s'hi podien veure esgarrapades als mobles, figures trencades, quadres torçats. Era normal que l'Elena estigués espantada.

Va sortir al pati i allà la destrossa era encara més evident. La taula i les cadires de plàstic estaven destrossades.

Les plantes, les torretes esmicolades. Fins i tot les portes de fusta del cobert eren plenes d'esgarrapades enormes, enfurismades.

L'Alfred va sentir un calfred en veure el cos destrossat de la gossa de la família, la Pinça.

-Però què? -va començar a dir. Si no era la gossa... què hi havia tancat al cobert? Va girar-se just a temps de veure que l'Elena tancava la porta per on ell acabava de passar.

-Ho sento -plorà l'Elena-. Ho sento, Alfred!

-Què dimonis...?

Un rugit estrany emergí de l'interior del cobert. L'Alfred va deixar caure el maletí a terra. Totes les seves eines d'urgència veterinària s'escamparen al costat del cos destrossat de la Pinça.

La porta del cobert va emetre un cruixit esfereïdor. L'Alfred va gemegar en veure que començava a obrir-se. El rugit es va repetir, amenaçador.

-Elena! Obre la punyetera porta! -va cridar l'Alfred, arrencant a córrer en direcció a la casa.

A la seva esquena, la porta va espetegar, eixordadora, i els rugits es feren més salvatges, famolencs.

L'Alfred va picar desesperadament la porta, però només va obtenir els gemecs de l'Elena com a resposta.

Després va notar que alguna cosa li saltava a l'esquena.

I va escoltar un últim rugit, abans que tot s'enfosqués enmig d'un dolor insuportable.